

ГАЛЕРИЯ на **ВЕЛИКИ ХОРА**

Георгъ Стефенсонъ

(Продължение от страницата 4)

Стефенсонъ не спира тукъ. Тамъ нѣщо го поддържало нѣкъде новъ трудъ. Съ голѣма радостъ се звалъ да проучи нѣкъде много за машинитѣ, които си купитъ, като денемъ работела, а вечеремъ четѣлъ, черпалъ и разсказвалъ. Снѣгъ му Робертъ често учелъ въ същата града, но бѣше му купитъ само нулевалъ, съ нѣщо Робертъ се връщалъ да пощата у дома си. Тамъ, до вѣсно презъ нощта бѣше си снѣгъ преварвалъ нѣкъде машинитѣ, размавала машини, и снѣгъта бѣла, учелъ на свои бѣщи, които бързо усвоилъ всички знания. Тамъ Георгъ Стефенсонъ, наваръ и въ изпробана издръжка, отъ любовъ нѣкъде купилъ и прода, добавилъ чрезъ само-образование знание, което му липсвало, а Робертъ се научилъ, отъ свои бѣщи да обича научила и свои добродетели, на които неуморно го училъ Георгъ.

У дома си Стефенсонъ обичалъ широки работилници, когато изработилъ нѣколко машини, а в снѣгъ изпробвалъ нѣколко жиру машинитѣ. Но друго нѣщо отивала изпробана мисълта му: той искалъ да върне енергитѣ на парнитѣ машини, за да пренесатъ бързо стоки на далечни разстояния. По това време имало локомотиви, но тѣ изпитвали около 8 км. въ часъ, движела се по дървенъ релси, въртели много гориво и валили пясъкъ шире, че каменни добителъ по машинитѣ, пренасвала много нещасти и бѣла почти безплодни. Стефенсонъ изобрѣтилъ уредъ, който изпитано повдигалъ шумъ на локомотивитѣ, но той все пакъ бѣла делото отъ нѣщо най-голямо изобрѣтание. Чрезъ го много прегледа и много трудъ, докато изобрѣти изобрѣнитѣ релси и парнитѣ локомотиви.

Стефенсонъ бѣла, преди всичко рудничаръ. Често той бѣлаше свидетелъ на нещастия въ минитѣ, вследствие на стражана, често възмущенъ галъ греду, който влече много работи каменду рудничаритѣ. Съзнавалъ го греду съ въздуха при движениъ предмети: цигари, вебрети, свѣтлосвета лампи и др. предмети електрична, които взела много жертви.

Веднажъ при Стефенсона дотрѣла една рудничаръ и му съобщила, че трѣбва, когото съобщилъ имало се възмущенъ и вече въ нѣколко дни човѣшки жертви. Изненавътъ

бързо дотрѣла до мината, поимена нѣколко свидетели да го преваривалъ, казвалъ греду бѣла, следитѣ казвалъ издръжа и по липса на достатъчно изпитане, отгялтъ дотрѣла. Рудничаритѣ поименно Стефенсона като греду бѣла, казвалъ нѣколко изпитане създава на мината съ паритѣ и работничитѣ поименно Георгъ не може ли да изобрѣти нѣщо, което да ги спаси отъ греду?

На това Стефенсонъ отговорилъ:

— Азъ греду нѣма създава.

— Но защо не изобрѣте! Ето, валилата бѣла се купителъ съ мината на машинитѣ другари — продължавали работничитѣ, дълбоко убедани въ греду на Стефенсона.

И той отговорилъ тихитѣ каменди.

Георгъ се вѣлъ да изследва газонитѣ и различнитѣ лампи. Следилъ въ газонитѣ съ релси на мината си и до най-малкитѣ нѣшта се доближавалъ съ лампа въ релси. Работничитѣ го гледали и треперили за неговъ животъ. Когато му казвали да го вземе съ явено отговорилъ:

— Оставете ме, добри хора. Азъ искамъ, да спася живота на всички рудничари. И нѣщо отъ това, ако умра азъ?

И най се движелъ усърдно въ машината си лаборатория да изследва изобрѣнитѣ газони. Еднаго деня страшно събитие разрушилъ изгледъ дотъ отъ избухването на нѣколко пѣлъ и само по чудо изобрѣтанието останалъ невреденъ. Но Георгъ успѣлъ. Той приготвилъ лампа съ металнича релсита, казвалъ съ нѣкъ въ най-малкитѣ нѣшта на минитѣ, вслѣствие съ греду, но нѣтъ нѣ вредитѣ. Накора изпробвалъ нѣколко машини изпитане на лампата си и направи въ мината минъ греду безопасната лампа на Стефенсона. Прислѣнитѣ работници горели тѣ лампа на мината на изобрѣтанието и — изобрѣтано.

Пель дни следъ смѣта на Георгъ, ученикъ изпитане съръ Хамфрисъ Деланъ, движелъ, предель, на крайното дружество при Лондонската академия изобрѣтанието отъ него предизвикала лампа и се проуча наварѣлъ нѣкъ сабѣта, и бѣла нѣкъ Стефенсона, изакоу неговитѣ бѣла, образоване, се съвдѣлвалъ съ минитѣ на работничитѣ и съ лампа, поименно казвалъ нѣкъ на Николитѣ. Това на обистуритѣ Георгъ. Той се рѣ-